

Sygn. akt IV Ka 659/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA w SO Stanisław Tomasik

Sędziowie SO Sławomir Gosławski (spr.)

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Roberta Wiznera

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 roku

sprawy **G. K. (1)**

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

M. G.

oskarżonej z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 14 sierpnia 2014 roku sygn. akt II K 1298/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;**

zasądza od oskarżonego G. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420,00 (czterysta dwadzieścia) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 10,00 (dziesięć) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym;

zasądza od oskarżonej M. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220,00 (dwieście dwadzieścia) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 10,00 (dziesięć) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 659/14

UZASADNIENIE

M. G., P. S., Z. S. i G. K. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 10 stycznia 2013 r. w B.woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali wyłudzić odszkodowanie w kwocie 17.000,00 zł z tytułu umowy ubezpieczenia (...) numer (...)zawartej z (...) SAV(...)

(...)na samochód marki N. (...)nr rej. (...)stanowiący własność A. G., przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli, gdyż przed wypłatą odszkodowania zostali zatrzymani przez policję - czym działali na szkodę w/w Towarzystwa (...), tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

P. S., Z. S. i G. K. (1) zostali oskarżeni o to, że:

II. w dniu 10 stycznia 2013 r. w B.woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu wyłudziła odszkodowanie w kwocie 25.300,00zł z tytułu umowy ubezpieczenia (...) numer (...)zawartej z (...) SAV.(...)na samochód marki A. (...)nr rej. (...)stanowiący własność P. S.- czym działali na szkodę w/w Towarzystwa (...), tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Bełchatowie wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2014 roku w sprawie II K 1298/13:

1. uznał M. G., P. S. i G. K. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie I za winnych tego, że w okresie od 9 stycznia 2013 r. do 14 stycznia 2013 r. w B. oraz w Ł. i P., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, upozorowali kradzież samochodu osobowego marki N. (...)nr rej. (...), w tym celu, aby właściciel wymienionego pojazdu za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził zakład (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13.500 zł, w ten sposób, że P. S. po otrzymaniu kluczyków usunął wymienione auto z niestrzeżonego parkingu przed blokiem nr (...) na os. (...) w B., które przekazał na terenie Ł. G. K. (1), a następnie zwrócił kluczyki M. G., która w dalszej kolejności skłoniła właściciela pojazdu do zgłoszenia jego kradzieży oraz wystąpienia o wypłatę odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia (...) numer (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył:

- a) M. G. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych;
- b) P. S. karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych;
- c) G. K. (1) karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych

2. uznał P. S. i G. K. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie II za winnych tego, że w okresie od 9 stycznia 2013 r. do 14 stycznia 2013 r. w B. oraz w Ł. i P., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, upozorowali kradzież samochodu osobowego marki A. (...)nr rej. (...) w ten sposób, że P. S. przekazał G. K. (1) wymieniony pojazd, a następnie zgłosił jego kradzież oraz wystąpił o wypłatę odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia (...) numer (...) wprowadzając w ten sposób w błąd zakład (...) jednoznacznie okoliczności utracenia pojazdu i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.300 zł i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na podstawie art. 286 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył:

- a) P. S. karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych;
- b) G. K. (1) karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych;

3. na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 § 1 kk połączył wymierzone oskarżonym P. S. oraz G. K. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny i jako kary łączne wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokościach po 120 stawek dziennych po 10 złotych

4. uznał Z. S. w miejsce czynów opisanych w punktach I oraz II za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2013 r. w B. i Ł., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze, aby P. S. upozorował kradzież samochodu osobowego marki N. (...)nr rej. (...) oraz samochodu osobowego marki A. (...)nr rej. (...), w tym celu, aby właściciele wymienionych pojazdów za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili zakład (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwotach

13.500 zł oraz 25.300 zł, ułatwił popełnienie wymienionych czynów w ten sposób, że po usunięciu wymienionego auta N.przez P. S.z niestrzeżonego parkingu przed blokiem nr (...) na os. (...)w B., a także wspomnianego auta A., które zostały przekazane na terenie Ł.G. K. (1), udzielił środka przewozu P. S.przewożąc go w drodze powrotnej do B.tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył Z. S.karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych;

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym M. G., P. S., Z. S. oraz G. K. (1) na okresy próby po 2 lata;

6. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł solidarnie od P. S., Z. S. i G. K. (1) na rzecz (...) SA V. (...) kwotę 25.300 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody

7. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych grzywien zaliczył:

a. P. S. okres zatrzymania od 16 do 17 kwietnia 2013 r.;

b. Z. S. okres zatrzymania od 16 do 17 kwietnia 2013 r.;

c. G. K. (1) okres zatrzymania od 16 do 17 kwietnia 2013 r.;

8. pobrał od M. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (złoty) tytułem opłaty oraz kwotę 60 złotych tytułem zwrotu wydatków;

9. pobrał od P. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 60 złotych tytułem zwrotu wydatków;

10. pobrał od Z. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 60 złotych tytułem zwrotu wydatków;

11. pobrał od G. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 60 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych G. K. (1) i M. G..

Obrońca G. K. (1) zaskarżył wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucił:

I. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a

to:

1) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, domniemania niewinności, in dubio pro reo i w konsekwencji dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż :

a. dowód w postaci bilingów z numerów telefonu należącego do P. S. i G. K. (1) co do czasu i miejsca logowania do stacji przekąźnikowych (...) świadczy o braku przypadkowości a tym samym wskazujena działanie oskarżonych wspólnie i w porozumieniu przy jednoczesnym całkowitym zdeprecjonowaniu spójnych, logicznych, konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego G. K. (1) złożonych w toku postępowania jurysdykcyjnego co do charakteru swojej pracy polegającej na regularnym pokonywaniu trasy pomiędzy B.-P. a Ł., do której przyjeżdża codziennie i korzystania z telefonu służbowego do kontaktów z klientami z którymi odbywa po kilkadziesiąt służbowych rozmów telefonicznych dziennie co nie pozwala w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości na wykluczenie możliwej innej wersji zdarzenia, iż do

logowania telefonu oskarżonego G. K. do stacji przekąźnikowych (...) w okresie objętym zarzutem doszło w związku z wykonywaniem czynności służbowych bez jakiegokolwiek związku z działalnością przestępczą

b. arbitralne i całkowicie dowolne przyjęcie wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, że P. S. nie wskazując G. K. (1) jako osoby, której zostawił w Ł. samochody wskazując, iż była to inna osoba niż poznana na giełdzie samochodowej, musiał działać w bliżej nieokreślonym przez Sąd stanie „obawy” przed G. K. (1) a tym samym nieuzasadnione zdeprecjonowanie spójnych, logicznych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego G. K. (1) w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do przyjęcia takiej tezy, bowiem żaden z dowodów znajdujących się w aktach sprawy w tym chociażby dowód z wyjaśnień współoskarżonych nie wskazuje na jakąkolwiek okoliczność, która mogłaby przemawiać za działaniem P. S. motywowanym stanem obawy przed oskarżonym G. K. (1).

c. G. K. (1) mógł być tą osobą poznaną przez P. S. na giełdzie samochodowej z racji, jak przyjął Sąd orzekający „silnego związania z branżą motoryzacyjną” w sytuacji braku wykazania bezpośredniego związku pomiędzy pracą wykonywaną przez oskarżonego a czynami przypisanymi w wyroku co czyni ustalenia Sądu w tym zakresie całkowicie dowolnymi i poczynionymi wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, w tym przede wszystkim wyjaśnieniom samego P. S., który podobnie jak pozostali oskarżeni konsekwentnie utrzymywał zarówno na etapie postępowania przygotowawczego (wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne) jak i postępowania sądowego, iż nie zna oskarżonego G. K. nigdy go nie spotkał oraz, że samochód w Ł. odbierała inna osoba, niż poznana na giełdzie samochodowej, którą jak przyjął Sąd miał być oskarżony G. K. (1).

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia a polegający na wadliwym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy przy prawidłowej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim prawidłowej ocenie zeznań świadków i wyjaśnień samych współoskarżonych, brak było podstaw do takiej oceny.

W konkluzji wniósł o uchylenie orzeczenia co do kary łącznej

- zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Obrońca M. G. zaskarżył wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się nietrafnością przyjętych kryteriów oceny zachowania się oskarżonej, a mianowicie uznanie, że społeczna szkodliwość zarzucanego oskarżonej czynu nie jest znikoma, a stopień winy na tyle znaczny, że nie uzasadnia warunkowego umorzenia postępowania karnego w sytuacji, gdy całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, postawa oskarżonej, która konsekwentnie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła obszernie wyjaśnienia, które pozwoliły na ustalenie innych sprawców przestępnego procederu, jej właściwości, warunki osobiste, utrzymywanie się z pracy w charakterze nauczyciela, w szczególności dotychczasowa niekaralność oraz fakt, iż nie osiągnęła ona żadnego zysku, nie doszło do uszczuplenia majątku pokrzywdzonego i wyraził on zgodę na warunkowe umorzenie postępowania w stosunku do tej oskarżonej, przemawia za skorzystaniem w stosunku do tego oskarżonej - przy przyjęciu popełnionego przez nią czynu, jako przypadek mniejszej wagi określonego w art. 286 § 3 k.k. - dobrodziejstwa z instytucji warunkowego umorzenia postępowania na stosowny okres próby

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uznanie, iż czyn oskarżonej M. G. stanowił przypadek mierniejszej wagi kwalifikowany z art. 286 § 3 k.k. i w konsekwencji warunkowe umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonej na okres próby 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 457 § 2 kpk uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego zostało ograniczone do oskarżonego G. K. (1), albowiem tylko ta strona wniosła o jego sporządzenie.

Apelacja obrońcy G. K. (1) nie jest zasadna.

Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i należycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd ten ustosunkował się do wszystkich istotnych dowodów w sprawie, mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na pełną aprobatę uzasadnieniu.

Dlatego też dzieląc w całości ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku, co wiązałoby się z cytowaniem ich obszernych fragmentów. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują bowiem odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany wnikliwej i wszechstronnej analizie oraz ocenie, respektującej w pełni wymogi art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk. Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji, nie ma żadnych podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału dowodowego ustaleń faktycznych w sprawie. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł.

Ma rację skarżący podnosząc, iż przedmiotowa sprawa ma charakter poszlakowy; oskarżony konsekwentnie negował swoje sprawstwo, a współoskarżony P. S. odwołał złożone początkowo w śledztwie oświadczenie o przyznaniu się do winy, nie dokonując w konsekwencji identyfikacji G. K. (1), jako osoby, która przejęła samochody opisane w zarzutach, co do których właściciele następnie zgłosili dokonanie

(upozorowanych) kradzieży. Fakt, że w sprawie nie występują dowody bezpośrednio wskazujące na sprawstwo oskarżonego, nie przekreśla jeszcze możliwości przypisania mu popełnienia zarzucanego czynu i pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej. W takiej sytuacji bowiem pełnowartościowy dowód sprawstwa mogą stanowić tzw. dowody pośrednie (poszlaki). Warunkiem wówczas niezbędnym jest jednak, aby poszlaki te, rozumiane jako udowodnione fakty uboczne, z jednej strony prowadziły w drodze logicznego rozumowania do ustalenia w sposób niewątpliwy owego sprawstwa, a jednocześnie pozwalały na wykluczenie innej wersji zdarzenia.

Całokształt materiału dowodowego pozwalać musi zatem na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych - poszlak, nie jest możliwa. Sąd rejonowy ustalił fakty stanowiące poszlaki; po ich analizie we wzajemnym powiązaniu prawidłowo przyjął, iż dają one podstawę do poczynienia dalszych ustaleń co do faktu głównego, tj. popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów przestępnych i swoje stanowisko prawidłowo uzasadnił oraz wykazał, że całokształt materiału dowodowego wyłącza inną interpretację przyjętych faktów; w konsekwencji odrzucił wersję lansowaną przez oskarżonego, jako nieprawdopodobną, nieracjonalną, pozostającą w sprzeczności z zasadami życiowego doświadczenia i logiki.

W pierwszej kolejności należy powtórzyć za sądem I instancji, iż kardynalnym dowodem inicjującym przedmiotową sprawę w stosunku do G. K. (1) są pierwsze wyjaśnienia P. S. złożone w postępowaniu przygotowawczym w dniu 17 kwietnia 2012 roku przed prokuratorem (k 112). W dalszym toku postępowania P. S. zmienił swoją wersję, odwołując oświadczenie dowodowe o popełnieniu wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi

zarzucanych mu czynów i takie stanowisko utrzymywał do końca postępowania. Wyjaśnienia złożone w śledztwie, a następnie odwołane stanowią jednak dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej, a nie dowolnej ocenie sądu. Sąd rejonowy ocenił ten dowód w konfrontacji z innymi dowodami zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i słusznie uznał, iż fakt zmiany wyjaśnień sam przez się nie świadczy o ich nieprawdziwości; uwzględnił przy tym powody odwołania początkowego oświadczenia dowodowego, nie uznał ich za przekonujące i należycie uzasadnił swoje stanowisko. Analogicznie sąd ten prawidłowo ocenił zmienione w postępowaniu sądowym wyjaśnienia Z. S., uznając lansowaną przez niego wersję z rozprawy za przyjętą linię obrony nastawioną na uchylenie się od odpowiedzialności karnej.

Argumentów sądu merytorycznego co do oceny dowodów – pominąć się nie da; ponieważ są racjonalne i zakotwiczone w zasadach doświadczenia życiowego – w pełni zasługują na wiarę. Słusznie więc sąd oparł się na konsekwentnych wyjaśnieniach M. G. oraz pierwszych relacjach w sprawie P. S. i twierdzeniach Z. S. składanych w postępowaniu przygotowawczym; korespondują one ze sobą, mają odzwierciedlenie w wydrukach bilingów numerów telefonicznych należących do oskarżonych w zarzucanym okresie i informacjach o miejscu logowania się ich telefonów oraz okolicznościach utraty samochodów i złożenia przez właścicieli zawiadomień o ich kradzieży.

Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i jest zgodne ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Wszystkimi tymi wymaganiami sąd rejonowy sprostał.

W ramach uznanych przez sąd I instancji za wiarygodne dowodów - w ocenie sądu odwoławczego - podlega udowodnieniu, iż G. K. (1) był mężczyzną, który w świetle wyjaśnień P. S. przeprowadził w Ł. akcję odbioru samochodów, których kradzież ten ostatni i M. G. następnie upozorowali. W tym kontekście należy podkreślić, iż:

- P. S. podał, iż dawno („chyba kilka lat temu”) na giełdzie samochodowej w Ł. poznał mężczyznę, który „zajmował się samochodami”. Mężczyzna ten przekazał mu, iż w przypadku problemu ze sprzedażą samochodu można do niego dzwonić. Dostał numer telefonu („komórkę”) od tej osoby. Podniósł, iż „może dzwonił do niego w sprawie opon. Nie spotykali się” (k 113);

- połączenia telefoniczne numerów telefonów oskarżonych i miejsca ich logowania odzwierciedlają „pochód” inkryminowanych czynów. W świetle wyjaśnień P. S. połączenia telefoniczne z numerem (...), zarejestrowanym na G. K. (1) determinują sprawstwo posiadacza tego telefonu. Z wyjaśnień G. K. (1) wynika, iż pomaga żonie w działalności gospodarczej polegającej na obrocie częściami samochodowymi i skuterami oraz wulkanizacji. Specyfika tej działalności prowadzonej z żoną wymaga jednak aktywności tego oskarżonego w jej realizacji. Wiąże się również z wizytami na giełdzie samochodowej. Charakterystyka ta wskazuje, iż mężczyzną poznanym przez P. S. w opisanych wyżej okolicznościach mógł być G. K. (1). Według oświadczenia tego oskarżonego aparat o numerze (...) był telefonem firmowym i on z niego korzystał;

- P. S. zadeklarował, iż przed przedmiotowymi przestępstwami mógł mieć dwukrotne kontakty z posiadaczem tego telefonu, czyli go indywidualizował. W czasie inkryminowanych czynów P. S. i posiadacz numeru (...) wielokrotnie kontaktowali się ze sobą, przy czym P. S. nie podnosił, ażeby telefon ten odbierała jakakolwiek inna osoba niż mężczyzna z giełdy samochodowej. Oznacza to, iż w zarzucanym okresie telefonem tym dysponowała jedna osoba, tożsama z osobnikiem poznanym na giełdzie. Zestawiając tę okoliczność z twierdzeniami G. K. (1) należy stwierdzić, iż tylko on mógł być rozmówcą P. S.. Obaj oskarżeni musieli znać do siebie numery telefonów, wzajemnie inicjowali połączenia i to w dodatku z różnych miejsc i różnej porze. Połączenia te cechuje pewna kontynuacja, a ich intensywność świadczy o potrzebie załatwiania określonych spraw. Określa to także, iż obaj rozmówcy nie byli dla siebie anonimowi, a takie aktywne kontakty musiały utkwąć w ich pamięci. Jednakże jedynie początkowe wyjaśnienia P. S. tłumaczą powód tych kontaktów, który był związany z koniecznością „upłynnienia” samochodów, po podjętej przez właścicieli decyzji o „wyłudzeniu” odszkodowań za ich fikcyjną kradzież. Późniejsze twierdzenia P. S. w żaden sposób nie

wyjaśniają powodu i intensywności tych połączeń; ponadto nie uprawdopodobniają sugerowanych przez G. K. (1) możliwości kontaktów biznesowych, w ramach wykonywanej przez niego działalności gospodarczej. Przy takiej ilości połączeń G. K. (1) powinien zapamiętać P. S.; tymczasem zasłania się on możliwością kontaktu z anonimowym kontrahentem, czego P. S. w żadnych relacjach nie potwierdził. Jedyne logiczne powód tego rodzaju rozmów wynika z okoliczności popełnienia przedmiotowych przestępstw wynikających z uznanych za wiarygodne dowodów. Nie może być przypadkiem, iż obaj oskarżeni kontaktowali się w czasie i w miejscach, które były związane z realizacją czynności sprawczych związanych z dostarczeniem pojazdów w umówione miejsca, a po ich ukryciu - z odbiorem od nich kluczyków (co wiąże się także z datami złożenia zawiadomień o kradzieży pojazdów). Taka korelacja czasoprzestrzenna nie może być przypadkowa i określa sprawstwo G. K. (1) za przypisane mu przestępstwa, w ramach przyjętego podziału ról. Nie może budzić również wątpliwości, iż z istoty podjętych działań wynika świadomość G. K. (1) odnośnie całości znamion przestępczych akcji i jego roli dla ich powodzenia mimo, że nie miał bezpośredniej styczności z M. G. i Z. S.. Znaczący wkład w dokonanie przedmiotowych czynów determinuje jego współsprawstwo, co wynika z uznanych za wiarygodne wyjaśnień P. S.;

- wyjaśnienia G. K. (1) mają charakter obronny. Z uwagi na swoją ogólnikowość, nie zdołały zachwiać wersją aktu oskarżenia. Dlatego słusznie

sąd rejonowy w zasadniczych elementach związanych z odpowiedzialnością prawnokarną odmówił wiary temu oskarżonemu, do czego był w pełni uprawniony. O ich niskiej wartości dowodowej zdecydowała treść wykazująca sprzeczność ze stwierdzonym obiektywnym stanem rzeczy;

- P. S. tylko w pierwszych wyjaśnieniach przedstawił okoliczności inkryminowanych czynów (wskazał przy tym na współsprawstwo mężczyzny, którego poznał na giełdzie samochodowej). Ekspozował zwłaszcza swoje sprawstwo, uogólniając i pomniejszając działania innych oskarżonych, starając się dużo o nich nie powiedzieć (powiązanie jego pierwszych wyjaśnień oraz bilingów telefonicznych oskarżonych i miejsc logowania się ich telefonów, pozwoliło jednak na ustalenie sprawstwa G. K. (1)). Następnie zmienił wersję i odwołał swoje oświadczenia dowodowe, w których przyznał się do winy. Zaprzestał współpracy z organami ścigania i generalnie zaprzeczał swojemu sprawstwu. W takiej sytuacji negowanie znajomości z G. K. (1), czy brak możliwości przeprowadzenia jego następczej identyfikacji ma charakter ochronny dla tego oskarżonego. Faktem jest, iż P. S. zmienił wyjaśnienia, co uniemożliwiło dalsze czynności procesowe prowadzące do konkretyzacji przez niego mężczyzny, który przeprowadził odbiór samochodów w Ł.. Marząc sąd I instancji, iż P. S. nie ujawnił racjonalnych powodów zmiany wyjaśnień; obawa przed G. K. (1), czy też jego środowiskiem mogła być jednym z powodów, jednakże w tym stanie materiału dowodowego taka motywacja pozostaje tylko spekulacją. Jednakże nawet pierwsze wyjaśnienia P. S. mają charakter ochronny dla G. K. (1) (P. S. nie wiedział jakim materiałem dowodowym dysponują organy ścigania i generalizując czy też rozkładając czynności sprawcze na inne osoby, mógł utrudniać identyfikację procesową mężczyzny, z którym współdziałał w pozbyciu się pojazdów). Dlatego generalizuje, używa zwrotów przypuszczających, nie wskazuje szczegółów mogących zidentyfikować odbiorcę pojazdów (np. numeru telefonu), pomniejsza liczbę kontaktów telefonicznych. Takim zabiegom może również odpowiadać wprowadzenie dodatkowych osób, jako bezpośrednich odbiorców aut, odnośnie których unika podawania jakichkolwiek szczegółów. Powody dla których to robił nie mają istotnego znaczenia, gdyż sąd I instancji logicznie wykazał identyfikację G. K. (1), jako osoby która podjęła się przejęcia samochodów. Na bezpośredni ich odbiór przez niego wskazują kontakty telefoniczne obu oskarżonych, jak również korespondujące ze sobą miejsca logowania się ich telefonów w czasie przejęcia pojazdów, czy późniejszego zwrotu kluczyków, co – jak uprzednio zaznaczono – nie może być przypadkiem. Dlatego sąd merytoryczny wbrew wywodom obrońcy miał podstawy dowodowe do poczynienia takich ustaleń; gdyby jednak nawet G. K. (1) osobiście nie odbierał samochodów, to jednak zorganizował i dobrał wykonawców, monitorował i nadzorował te przestępcze akcje, co również determinuje jego współsprawstwo w zakresie wynikającym z zaskarżonego wyroku. Charakterystyczne jest, iż P. S. deklaruje, iż widział mężczyznę „z giełdy samochodowej” dawno i okazjonalnie; mimo to akurat w tym zakresie stanowczo neguje, ażeby samochody odbierał osobnik, z którym planował przedmiotowe przestępstwa. Nawet te wyjaśnienia – wbrew intencjom – nie umniejszają znaczenia tego mężczyzny dla dokonania tych przestępstw. Późniejsze wyjaśnienia P. S. ograniczają się do negowania

sprawstwa, unikają odnoszenia się do okoliczności obciążających i w takiej mało rzeczowej postaci nie zasługują na wiarę, co podniósł zresztą sąd rejonowy.

Sąd merytoryczny wyczerpał istniejące możliwości dowodowe, przeprowadził analizę każdego dowodu, tak dowodu uznawanego za niewiarygodny, jak też takiego dowodu, który został przyjęty za podstawę ustaleń faktycznych, oraz dokonał też analizy całokształtu zebranych dowodów w ich wzajemnym powiązaniu, z dbałością o odzwierciedlenie ich treści i obiektywizm wniosków co do sprawstwa oskarżonych.

Apelacja kwestionuje stanowisko sądu z pozycji wyjaśnień oskarżonego oraz własnych subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak sądowi merytorycznemu podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa G. K. (1) za przypisane mu przestępstwa.

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy orzekł, jak w sentencji; na podstawie przepisów powołanych w wyroku zasądził od oskarżonego 420 złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 10 złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze.